

Sam Copeland este din Manchester și în prezent locuiește la Londra împreună cu două pisici care au un miros specific, trei copii care au și ei un miros specific și o nevastă care, slavă Domnului, miroase a curat. Poate să comunice cu puii de găină și călătorește prin toată lumea, folosindu-și acest talent unic ca să îmblânzească puii găinilor sălbatice. *Charlie se transformă în cocoș* este prima lui carte, dar autorul amenință să scrie și altele.

SAM COPELAND

CHARLIE

SE TRANSFORMĂ

CAPITOLUL 1

Acesta e
Charles McGuffin.

Bine, *de fapt* nu e el. E doar o imagine a lui.
EVIDENT. Dacă nu ți-ai dat seama încă, e limpede
că ții în mână o carte prea grea pentru tine și că

ar trebui probabil să te apuci să citești *Cea mai simplă carte din lume cu povești superușoare pentru capete complet seci.*

Charles McGuffin e un tip exact ca mine și ca tine. Mă rog, nu e ca mine, pentru că eu sunt mare și păros, iar Charles e mic și nu prea are păr. Deci e un tip exact ca tine. Atâta că e băiat, deci, dacă întâmplător ești cititoare, Charlie se deosebește de tine pentru că are știm-noi-ce. În concluzie, Charlie e un tip *cam* ca oricare altul.

Cu excepția unei singure diferențe – o **MEGAEXTRAMASIVĂ** diferență.

Charlie se poate transforma într-un animal.

Adică, să zicem, în clipa asta e un băiat absolut normal, și în clipa următoare devine lup.

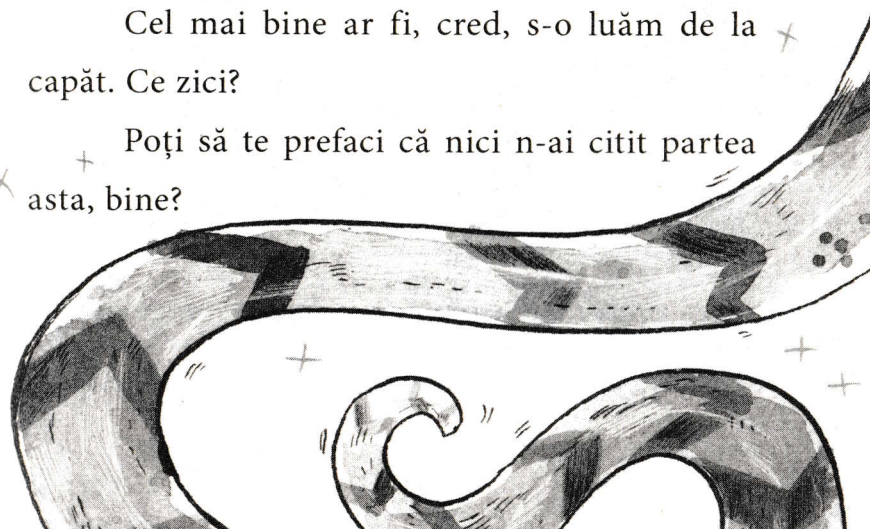
Sau tatu.

Sau șarpe.

Bun, deci asta înseamnă probabil că, de fapt, Charles nu e *nici pe departe* un tip ca oricare altul, pentru că nimeni nu se mai poate transforma într-un animal.

Cel mai bine ar fi, cred, s-o luăm de la capăt. Ce zici?

Poți să te prefaci că nici n-ai citit partea asta, bine?

CAPITOLUL 1 (IAR)

Acesta e Charles McGuffin.

Bine, *de fapt* nu e el. E doar o imagine a lui.
EVIDENT.

Charles McGuffin nu seamănă absolut deloc cu mine sau cu tine. E complet diferit de toată lumea. E *unic*. Și asta pentru că se poate transforma într-un animal. De pildă, în șarpe.

Bun. Charlie¹ a fost un băiat perfect normal până la vreo trei săptămâni după ce împlinise nouă ani. Tocmai se întorsese de la spital, unde-i făcuse a o mie și una vizită lui Picioriute, fratele său mai mare. Picioriute era bolnav și stătea de o grămadă de timp în spital, chestie foarte enervantă, pentru că Charlie era sigur că acum putea să-l bată la *FIFA* pe PS4 și voia să i-o dovedească. În plus, adăpostul pe care-l construiseră în curtea casei trebuia reparat, și Charlie nu se descurca singur.

¹ Deși îl cheamă Charles, toată lumea îi zice pe scurt Charlie, chestie stupidă, pentru că Charlie are de fapt același număr de litere ca și Charles.

PS: Asta este o notă de subsol. Se numește așa pentru că, atunci când o persoană inteligentă din Grecia antică se gândea la ceva foarte important și trebuia neapărat s-o scrie ca să nu uite despre ce e vorba, fugea în pivniță, adică la subsol, fiindcă acolo își țineau grecii hârtia.

Știți ce, nu sunt foarte sigur de chestia asta. N-o luați chiar de bună.

Iar uneori îl voia pe fratele lui înapoi pur și simplu ca să aibă cu cine să se joace de-a v-ați ascunselea. Nu e prea amuzant să te joci de unul singur – crede-mă, Charlie încercase.

Dacă ești deștept (deșteaptă), s-ar putea să fi ghicit că pe fratele lui nu-l chema *de fapt* Picioriute, dar ferit-a Sfântul² să îndrăznești să-i spui altfel. Numele lui adevărat era Nick, dar, după ce o viață întreagă fusese numit Nic Năstrușnic³, i-ar fi trântit un pumn în nas oricui îl chema pe numele lui adevărat. Avea doisprezece ani, era sătul de spital și putea încă să-l bată ușor pe Charlie la *FIFA*, orice-ar fi crezut Charlie. Și e posibil să fi avut o prietenă, dar ți-ar trânti un pumn în nas dacă te-ar auzi că „Picioriute are o prietenă”. De fapt, ai avea noroc dac-ai reuși să

² Ai observat bine! Încă o notă de subsol. Probabil te întrebi ce înseamnă expresia asta, „ferit-a Sfântul să...” Ei bine, știi că numai părinții și bunicii au voie s-o pronunțe. Asta-i legea. Dar, dacă vrei să te distrezi puțin, data viitoare când mamă, tati sau buni spune „ferit-a Sfântul”, întreabă-i ce înseamnă. Ce înseamnă *exact*. Îi vei vedea probabil scoțând fum pe nări și s-ar putea să dai de belea, dar o să merite.

³ Traducătoarea strecoară și ea o notă de subsol, doar ca să te îndemne să faci neapărat cunoștință, dacă n-ai făcut deja, cu Nic Năstrușnic, eroul arhimegahaioselor povestiri ale Francescăi Simon. (n.tr.)

închei o conversație cu el fără să încasezi un pumn în nas dintr-un motiv sau altul.

De îndată ce Charlie și părinții lui se întoarseră acasă după vizita la spital, Charlie se repezi sus, în camera lui de la etaj. Se aruncă pe pat, sub pilotă, și încercă să nu se gândească la „**radiografia generală**” despre care tocmai îi vorbise fratele lui. După o vreme, își șterse ochii și propti sub pilotă o rachetă de tenis, ca să-și transforme patul în cort. Când reuși să-l stabilizeze ca să nu se mai prăbușească, aprinse lanterna și începu să citească din cartea lui preferată, despre vulcani. Erau în ea imagini cu explozii colosale și lavă portocaliu-roșcată, iar lui îi plăcea să-și închipuie că scapă în ultima secundă dându-și drumul să alunece spre poalele conului vulcanic, făcând surfing pe lavă și ferindu-se la tot pasul de explozii.

De la parter răbufneau, ca huruitul unui tunet îndepărtat, glasurile înfundate ale părinților lui

care se certau. Charlie închise cartea. Nu se putea concentra. Afară căzuse întunericul, și felinarul plantat pe trotuar lângă fereastra lui arunca umbre stranii pe peretele camerei. Siluetele crengilor semănau puțin prea mult cu niște degete lungi și lacome de vrăjitoare ca Charlie să le poată ignora, așa că sări cât ai clipi din ochi din pat și trase draperiile peste geam.

Acesta a fost momentul când s-a întâmplat prima oară.

Charlie simți dintr-odată că i se zbate un ochi și încremeni: pleoapa îi pulsa nebunește. I se mai zbătuse și alte dăți, când fusese obosit, dar acum părea cumva altfel. Ai fi zis că gineva îl conectase la o priză. I se molipsi și celălalt ochi, și curând amândoi ochii îi clipeau și îi zvâcneau fără încetare.

Tot corpul îi fu cuprins de o senzație intensă, de parc-ar fi fost proiectat cu viteza luminii printr-un cablu electric, de parcă *el* ar fi fost

curentul electric. Toate părțile corpului îi **BÂZÂIAU** și-i **SFÂRÂIAU**. Bâzâitul și sfârâiala se amplifică până când Charlie simți că ia foc, dar ca o flacăra închisă într-un tub nesfârșit, comprimată din toate părțile și vibrând.

Își simțea pielea cum nu și-o mai simțise vreodată. Vie. Își privi brațul și, cu o spaimă sufocantă, văzu că din toți porii îi țâșneau fire de păr.

În mod straniu, și camera se mărea în același timp.

Ba nu, își dădu seama Charlie, nu camera se mărea – el era cel care se micșora! Se făcea din ce în ce mai mic, și camera devenea tot **mai mare** în jurul lui.

Iar corpul lui – Charlie abia dacă îndrăzni să se privească – da, corpul lui se schimba. Complet. Îi creșteau picioare în plus (chestie care e și în realitate cel puțin la fel de scârboasă pe cât ți se pare când ți-o imaginezi). În cele din urmă, simți că din cap îi ies ochi noi (chestie probabil și mai scârboasă decât picioarele).

Își dădu seama imediat că se transforma în păianjen.

Și cum își dădu seama?

Avea câteva *dovezi*:

DOVADA 1: Era deja minuscule. Nu c-ar fi fost prea mare înainte să se transforme, dar vedea sub pat o caisă uscată pe care o păstrase pentru zile negre, și el însuși ajunsese cam de mărimea caisei respective. Iar băieții de nouă ani nu sunt de obicei de mărimea unei caise uscate.

DOVADA 2: Își numără picioarele și avea